

L'Església catalana felicita Rovira Belloso pels seus 90 anys

Dij, 10/03/2016 per Catalunya Religió

Aquest dijous 10 de març **Josep Maria Rovira Belloso** compleix 90 anys. Continua sent el teòleg de referència de Catalunya i un dels capellans que ha sabut teixir més ponts dins de l'Església i amb el món contemporani. Per això, aquest aniversari mereixia una felicitació tan àmplia com la xarxa que ha teixit mossèn Rovira. I hem demanat aquesta felicitació a una vintena de personalitats, amics i representants de les institucions en què ha estat implicat al llarg de la seva vida. I molts més que s'hi podrien afegir. Les podeu llegir totes [aplegades aquí](#).

-**Anna M. Blasco:** ["Vostè estima la cultura"](#)

-**Margarita Bofarull:** ["Et devem coneixements, aprecí i il·lusió"](#)

-**Josep M. Carbonell:** ["Quan la intel·ligència i bondat és mestratge"](#)

-**Cori Casanova:** ["Com Déu vol"](#)

-**Josep M. Domingo:** ["Tu, Rovira, para la Pastoral...!"](#)

-**Teresa Forcades:** ["Envigorit per una tensió dialèctica"](#)

-**J.A. González Casanova:** ["Mostrà que la fe no es fa sense obres"](#)

-**David Jou:** ["La teologia com un esforç viu, actual i compromès"](#)

-**Cardenal Lluís Martínez Sistach:** ["Ha esmerçat la seva vida a imitació del Bon Pastor"](#)

-**Antoni Matabosch:** ["El company i mestre esdevé amic"](#)

- Xavier Morlans:** "[Els que vam ser afortunats de gaudir-lo com a mestre](#)"
- Bisbe Francesc Pardo:** "[Gràcies per ajudar-me a creure](#)"
- Josep Pausas:** "[Un capellà de cap a peus](#)"
- Salvador Pié:** "[El teòleg savi i acollidor](#)"
- Joan Planellas:** "[El teòleg català més important dels moments actuals](#)"
- Armand Puig:** "[Ha parlat per als de prop i per als de lluny](#)"
- Abat Josep M. Soler:** "[Sempre des d'un cor ple de l'Evangelí](#)"
- Francesc Torralba:** "[Infinita gratitud al teòleg de referència](#)"
- Ramon Tous:** "[Una experiència cristiana viscuda en tota la seva corporeïtat](#)"
- Josep M. Turull:** "[La teologia i la pastoral de bracet](#)"
- Manel Valls:** "[Ha procurat sempre d'enderrocar murs i bastir ponts](#)"
- Arquebisbe Joan Enric Vives:** "[Déu us doni el premi dels servents bons i fidels](#)"

(*Jordi Llisterri -CR*) Potser hi ha autors amb una producció teològica més extensa, però de l'obra de **Josep Maria Rovira Belloso** destaca sobretot la novetat i les aportacions avançades al seu temps. Sobretot en el diàleg fe-cultura i en la mirada cristiana a la societat actual. També en la concreció en el món contemporani de la doctrina del [Vaticà II](#).

Però el llegat de Rovira Belloso no s'entén només des dels llibres. És molt important la seva empremta com a docent a la Facultat de Teologia de Catalunya i també a través de centenars de conferències i xerrades acumulades en parròquies, grups i moviments. Això, al costat de la seva sol·licitud pastoral, exercida en diverses parròquies i sobretot amb l'equip sacerdotal del barri del Gornal.

I, tot i que és menys públic, mossèn Rovira destaca en l'atenció i l'acompanyament personal. Hi ha una llista de persones que seria infinita. És allà on apareix el més entranyable mossèn Rovira que ja sabia que era la misericòrdia molt abans que fos un concepte de moda. El mossèn de parlar pausat i d'ajudar-te a sortir de la teva ignorància a través de preguntes que t'il·luminin. El mossèn que quan has dit una obvietat és contesta "Molt bé!", i sense adonar-te'n t'ajuda a fer una passa més endavant. Només per això ja mereix la Creu de Sant Jordi que li van concedir el 1999.

El teòleg

Josep Maria Rovira Belloso va néixer el 10 de març de 1926 a Barcelona. Després de llicenciar-se en Dret, amb 22 anys va entrar al seminari de Barcelona. Va anar a estudiar a la Universitat Gregoriana de Roma, ciutat on va ser ordenat sacerdot el 1953. El 1956 es va doctorar en teologia. L'etapa romana de formació, uns anys abans de la celebració del Concili Vaticà II, el va fer entrar en contacte amb la teologia europea més avançada del moment, especialment amb els corrents vinculats a la *nouvelle théologie*.

De tornada a Catalunya, a partir del 1964 va ser professor del Seminari de Barcelona. Durant aquells anys va ser un dels docents que va liderar la creació de la nova Facultat de Teologia de Catalunya, nascuda de la unió entre el centre teològic dels jesuïtes a Sant Cugat i el de Barcelona. En aquesta facultat va tenir diversos càrrecs de responsabilitat fins la seva jubilació com a docent el 1996.

Un dels temes fonamentals en l'àmbit acadèmic és el de la teologia fonamental, d'on surten dos dels seus primers llibres de referència: *Revelación de Dios, salvación del hombre* (1975) i *Trento, una interpretación teológica* (1979). Més endavant, aprofundeix en els temes vinculats a la revelació amb títols com *Tratado de Dios. Uno y Trino* (1993) i *Misteri de Déu* (1994).

A la parròquia

El seu retorn a Barcelona el 1964 també coincideix amb l'inici de l'activitat pastoral com a rector de la parròquia de Sant Francesc de Sales, al barri de l'Eixample. Però després s'implica com a membre de l'equip pastoral de la parròquia de Santa Maria del Gornal en un dels barris populars de l'Hospitalet de Llobregat. Una dedicació a peu de carrer que manté durant vint anys i que compagina amb la tasca docent i teològica. La seva darrera etapa activa en una responsabilitat pastoral va ser com a rector de la parròquia de la Mare Déu dels Àngels i, fins fa ben poc, col·laborant a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort al centre de Barcelona.

Aquesta doble dedicació acadèmica i pastoral li facilita la reflexió sobre un dels temes pels quals serà més conegut: el seu diagnòstic sobre la fe en el món contemporani. D'una banda, entén que el Concili Vaticà II marca una fita que fa impossible que l'Església faci marxa enrere. D'altra banda, creu que el cristianisme ha de ser una proposta amable però sense complexos i que no pot renunciar a la seva identitat. Aquest pensament es concreta en títols com *La impossible restauració* (1975), publicat conjuntament amb **Jordi Piquer**, **Salvador Pié** i **Pere Tena**, i sobretot amb dos volums que són els títols que tenen més incidència en el món cultural: *Fe i cultura al nostre temps* (1987) i *Societat i Regne de Déu* (1991).

Apropar a Déu

Rovira té com a preocupació que la teologia pugui ser compressible en el món contemporani. És un dels primers patrons de la Fundació Joan Maragall i com a teòleg té una presència habitual en els mitjans de comunicació. Durant els anys 90 també s'implica en el projecte de renovació pastoral i d'una Església al servei a la societat que significa el Concili Provincial Tarraconense, una mostra de la [recepció](#) del Vaticà II a Catalunya. A més de ser un participant destacat en les sessions, després en fa una lectura teològica en el llibre *Del Vaticà II al Concili Provincial Tarraconense* (1998).

Els darrers anys són una síntesi de la seva vida que es podrien resumir amb la principal preocupació de la seva producció: com acostar Déu als homes. El 2005 ja havia publicat *Qui és Jesús de Natzaret*, que volia anar més enllà de la visió històrica del personatge i oferir un camí cap al Misteri. I els dos darrers llibres són també una proposta per fer més proper Déu al món contemporani: [Déu fa créixer les persones](#) (2012) i [Déu és feliç donant-se](#) (2015). Amb la mateixa preocupació, el 2009 va ser un dels principals entusiastes de l'inici de CatalunyaReligió.cat, i va acceptar col·laborar-hi només amb una condició: que volia parlar de la fe i de

l'Evangeli. Gràcies a aquesta proposta aquest portal ha tingut l'honor de comptar amb els articles de mossèn Rovira al blog [Contemplació de l'Evangeli](#), i el 2014, amb motiu del cinquè aniversari de CatalunyaReligió va publicar [L'Evangeli il·lumina el Credo](#).

Mossèn Rovira, és poc dir-li només moltes gràcies i per molts anys!